

РЕШЕНИЕ

№ 938

гр. Варна, 14.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ирена Н. Петкова

Членове: Наталия П. Неделчева
мл.с. Симона Р. Донева

при участието на секретаря Галина Г. Славова
като разгледа докладваното от мл.с. Симона Р. Донева Въззивно гражданско дело № 20223100500512 по описа за 2022 година
за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 ГПК.

Образувано е по **въззивна жалба с вх. № 260246 от 10.01.2022 г.**, депозирана от “Дике 5“ ЕООД, ЕИК: 203717646, чрез адв. Ю.М., срещу Решение № 262945 от 13.12.2021 г., постановено по гр. д. № 3475/2020 г. по описа на Районен съд – Варна, с което са отхвърлени исковете на жалбоподателя за осъждане на нотариус В. ХР. АП., нотариус с рег. № 244 по описа на НК и район на действие Районен съд - Варна да му заплати сумата от **7 000 лв.**, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди за заплатена цена по договор за покупко-продажба на недвижим имот, обективиран в нотариален акт № 182, том XXI, дело № 4025/2015 г., вх. рег. № 9358/1.10.2015 г. на АВ- гр. Добрич за покупко-продажба на нива, трета категория, представляващ имот № 151013, находящ се в землището на с. Тянево, община Добрич, заплатена от ищеца като купувач, в причинно-следствена връзка с нотариално удостоверените пълномощни и декларации от нотариус В. ХР. АП., ведно със законна лихва за забава върху главницата от датата на предявяване на иска-12.03.2020 г. /п. к. 11.03.2020 г./ до окончателното - плащане на задължението, както и сумата от **2 133,06 лв.**, представляваща мораторна лихва върху главницата от 11.03.2017 г. до датата на предявяване на иска - 12.03.2020 г. /п. к. 11.03.2020 г./, поради твърдените

за извършени от нотариус В.А. нарушения на чл. 25, ал. 3, вр. с чл. 19 ЗННД, свързани с липсата на направени справки в базата данни и фондовете по чл. 19, ал. 2 ЗННД, както и с липсата на проверка дали явилите се пред нея лица са собственици на недвижимите имоти, при извършените от нея нотариални удостоверявания на 11.03.2015 г., а именно: пълномощно с рег. № 111/11.03.2015 г. с удостоверен подпис на лице - упълномощител от името на Р.Ст.П.; пълномощно с рег. № 112/11.03.2015 г. за удостоверяване на съдържанието - упълномощител от името на Р.Ст.П., пълномощно с рег. № 111/11.03.2015 г. за удостоверяване на подпис на лице - упълномощител от името на Г.А.П.; пълномощно с рег. № 112/11.03.2015 г. за удостоверяване на съдържанието - упълномощител от името на Г.А.П.; декларации по чл. 25, т. 8 ЗННД от името на Р.Ст.П. и Г.А.П.; декларации по чл. 264 ДОПК от името на Р.Ст.П. и Г.А.П., на основание чл. 73, ал. 1 ЗННД, вр. чл. 45 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

В депозираната въззивна жалба се излагат доводи за неправилност на първоинстанционното решение, поради постановяването му при нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост. Твърди, че исковата молба е депозирана на 11.03.2020 г., съобразно представената товарителница, поради което намира за неправилен извода на съда за погасяване на вземането по давност с изтичане на общата петгодишна погасителна давност. Сочи, че съдът не се е съобразил с формираната сила на пресъдено нещо по гр. д. № 3615/2015 г. на Районен съд - Добрич, в което са установени нарушенията по ЗННД, извършени от нотариус В.А. във връзка с нотариалните удостоверявания на 2 бр. пълномощни и 4 бр. декларации. Намира, че от представените съдебни актове е установено настъпването на вреди, които са в причинно-следствена връзка с прогласените за нищожни нотариални удостоверявания. За необоснован намира извода на съда, че „Дике 5“ ЕООД би могло да продължи да се легитимира въз основа на титула си за собственост. Моли за отмяна на решението. Претендира заплащането на разноски.

В законоустановения срок е депозиран писмен отговор от страна на нотариус В. ХР. АП., чрез адв. Е.Е. и адв. Г.П.. В същия се излагат доводи за неоснователността на жалбата. Сочат, че на основание чл. 298, ал. 1 ГПК силата на пресъдено нещо се разпростира между страните по спора, поради което намира, че решението, постановено по гр. д. № 3615/2015 г. по описа на Районен съд-Добрич не установява съществуването на процесното вземане. Сочат, че в първоинстанционното производство не е заявено оплакване по повод твърдяното признание на ответника, направено в друго производство. Позовавайки на съдебна практика намират, че дори да е налице такова признание на неизгоден факт, сторено в друго производство, то същото представлява извънсъдебно признание, което следва да бъде съобразено с останалия събран доказателствен материал. Сочат, че ако извънсъдебното признание е доказано, то може да бъде взето предвид от съда при разрешаване на спора. Считат за недоказано твърдяното извънсъдебно

признание. Сочат, че в производството не са доказани нарушения на ЗННД, ГПК и ЗЗД по повод на нотариалните удостоверявания, поради което намират за правилен извода на съда за липсата на елемент от фактическия състав на иска, а именно: наличието на причинно-следствена връзка между сочените действия и настъпилата вреда. Намират, че прогласената за нищожна упълномощителна сделка не доказва наличие на причинно-следствена връзка. Молят за потвърждаване на решението. Претендира разноски.

В законоустановения срок не е постъпил отговор на въззивната жалба от страна на третото лице – помагач на страна на въззиваемия – ЗАД „Булстрад Виена Иншурънс Груп“.

Във връзка с доказателствените искания на страните е постановено определение № 1870 от 18.05.2022 г. по делото.

В проведеното открито съдебно заседание въззивникът, чрез процесуалния си представител адв. М., поддържа въззивната жалба. Моли за отмяна на атакуваното решение и уважаване на исковете. Претендира разноски. Възражава за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение от насрещната страна.

Въззиваемата, редовно призована за същото съдебно заседание, не се явява, представлява се от адв. П. и адв. Е.. В о. с. з., както и в писмена защита, моли решението да бъде потвърдено. Претендира разноски.

Третото лице – помагач на страна на въззиваемата, не се явява, представлява се от адв. Д.. Моли за потвърждаване на решението.

За да се произнесе по спора, съставът на Окръжен съд-Варна съобрази следното:

Производството по гр. д. № 3475/2020 г. по описа на РС-Варна /след уточненията/, е образувано по предявени искове от “Дике 5“ ЕООД за осъждане на нотариус В. ХР. АП., нотариус с рег. № 244 по описа на НК и район на действие Районен съд - Варна да му заплати сумата от 7 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди за заплатена цена по договор за покупко-продажба на недвижим имот, обективиран в нотариален акт № 182, том XXI, дело № 4025/2015 г., вх. рег. № 9358/1.10.2015 г. на АВ-гр. Добрич за покупко-продажба на нива, трета категория, представляващ имот № 151013, находящ се в землището на с. Тянево, община Добрич, заплатена от ищеца като купувач, в причинно-следствена връзка с нотариално удостоверените пълномощни и декларации от нотариус В. ХР. АП., ведно със законна лихва за забава върху главницата от датата на предявяване на иска-12.03.2020 г. /п. к. 11.03.2020 г./ до окончателното - плащане на задължението, както и сумата от 2133,06 лв., представляваща мораторна лихва върху главницата от 11.03.2017 г. до датата на предявяване на иска - 12.03.2020 г. /п. к. 11.03.2020 г./, поради твърдените

за извършени от нотариус В.А. нарушения на чл. 25, ал. 3, вр. с чл. 19 ЗННД, свързани с липсата на направени справки в базата данни и фондовете по чл. 19, ал. 2 ЗННД, както и с липсата на проверка дали явилите се пред нея лица са собственици на недвижимите имоти, при извършените от нея нотариални удостоверявания на 11.03.2015 г., а именно: пълномощно с рег. № 111/11.03.2015 г. с удостоверен подпис на лице - упълномощител от името на Р.Ст.П.; пълномощно с рег. № 112/11.03.2015 г. за удостоверяване на съдържанието - упълномощител от името на Р.Ст.П., пълномощно с рег. № 111/11.03.2015 г. за удостоверяване на подпис на лице - упълномощител от името на Г.А.П.; пълномощно с рег. № 112/11.03.2015 г. за удостоверяване на съдържанието - упълномощител от името на Г.А.П.; декларации по чл. 25, т. 8 ЗННД от името на Р.Ст.П. и Г.А.П.; декларации по чл. 264 ДОПК от името на Р.Ст.П. и Г.А.П., на основание чл. 73, ал. 1 ЗННД, вр. чл. 45 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

В исковата молба и уточненията към нея се твърди, че ищецът по силата на нотариален акт № 182, том XXI, дело № 4025/2015 г. е закупил земеделска земя – трета категория, с площ от 38,998 дка, съставляваща ПИ № 15103, находяща се в землището на с. Тянево, община Добрич за сумата от 7000 лева. Сочи, че две седмици след разпоредителната сделка узнал за предявени искове срещу него от Р. и Г. П. по чл. 42, ал. 2 ЗЗД, чл. 26, ал. 2 ЗЗД и чл. 108 ЗС. Излага доводи, че с влязло в сила решение по гр. д. № 3615/2015 г. по описа на Районен съд – Добрич са уважени горните искове, като е прието, че са налице пороци при упълномощаването, доколкото ищите не са се явили пред нотариус А., за да подпишат двата броя пълномощни от 11.03.2015 г., както и декларациите по чл. 25, ал. 8 ЗННД и по чл. 264 ДОПК, послужили за последващата разпоредителна сделка, извършена от пълномощника Б.Д.Н.. Посочва, че въз основа на съдебното решение е издаден изпълнителен лист и е започнало принудително изпълнение. Твърди, че са образувани досъдебни производства за осъществена измама, които са били прекратявани или спирани, доколкото е неизвестен извършителят на престъплението. Излага доводи, че в производството по гр. д. № 3615/2015 г. по описа на Районен съд – Добрич е била привлечена като трето лице-помагач на страната на „Дике 5“ ЕООД – нотариус В.А.. Сочи, че при сравнение на положените подписи на явилите се лица с тези в от данните на подписи в БДС е трябвало да направи впечатление на нотариус А. наличието на различие в същите. Счита, че е налице причинно-следствена връзка между виновното поведение на ответника по повод на нотариалните действия по упълномощаването, както и имуществените вреди, представляващи продажната цена по последващата разпоредителна сделка. Претендира заплащането на законна лихва върху главницата от 7 000 лева от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане, както и обезщетение в размер на законната лихва за забава от 2 133.06 лева за периода от 11.03.2017 г. до датата на предявяване на иска.

В уточнителна молба от 27.05.2020 г. ищцовото дружество е посочило,

че нарушенията, които е извършила нотариус А. са по раздел II от ЗННД, които са установени с влязлото в сила решение по гр. д. № 3615/2015 г. по описа на Районен съд – Добрич. С друга молба от 11.06.2020 г. е уточнено, че нотариалните удостоверявания не са били извършени законосъобразно, следствие, на което се стигнало до изготвянето на неистински пълномощни и декларации. С уточнение от 23.12.2020 г. е посочено, че виновното неизпълнение на задължения на нотариус А. се състои в липсата на извършване на справка в базата данни на подписите от БДС към МВР, за да се увери дали лицата представляващи се за Р. и Г. П., съответстват на индивидуализиращите данни на същите по снимки, подписи и номера на личните карти и други в базата данни. Към същата отново е приложена и товарителницата към исковата молба с дата от 11.03.2020 г.

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК е депозиран писмен отговор от страна на нотариус В.А.. В същия се излагат доводи за недопустимост, поради обстоятелството, че ищецът може да се удовлетвори от застрахователя по задължителната застраховка „Професионална отговорност“ за вреди, настъпили при изпълнение на служебните задължения на нотариуса. По повод на акцесорния иск за заплащане на сумата от 2133.06 лева, счита, че и в тази част производството е недопустимо поради липсата на правен интерес от насочването на иска спрямо нотариуса. В условията на евентуалност, излага доводи и за неоснователността на исквете, като оспорва същите по основание и размер. Оспорва наличието на осъществено виновно поведение от страна на нотариуса, както и наличието на причинно-следствена връзка с вредите, които са настъпили на един много по-късен етап от упълномощаването. Сочи, че доколкото ищцовото дружество е получавало доходи от аренда на закупения имот, то нотариус не се явява длъжник по претенциите. Оспорва и дължимостта на акцесорния иск, доколкото липсва покана за заплащане на задължението. Твърди, че е спазила изискванията на чл. 590, вр. с чл. 580 ГПК. Сочи, че при извършените нотариални удостоверявания не установяват конкретни нарушения на чл. 25 ЗННД и глава 54 от ГПК, които да водят до нищожност на нотариалното удостоверяване. Счита, че решението по гр. д. № 3615/2015 г. по описа на Районен съд – Добрич не формира сила на пресъдено нещо относно конкретните основания за прогласяване на нищожността на разпоредителната сделка. Излага доводи, че мотивите на решението по горепосоченото дело не формират сила на пресъдено нещо по отношение на нотариус В.А.. Счита, че доколкото липсва обективният елемент – наличието на противоправно действие или бездействие, то не би могло да се изследва наличието на субективния такъв. Моли за отхвърляне на исквете. Прави искане за привличане на трето лице-помагач на страна на ответника ЗАД „Булстрад Виена Иншурънс Груп“.

В производството, в срока за депозиране на отговор на исковата молба, е **предявен и обратен иск** от нотариус В.А. срещу ЗАД „Булстрад Виена Иншурънс Груп“ до размера на предявените срещу нотариуса осъдителни

искове за сумите от 7000 лева и 2133.06 лева. В същия, се излагат доводи за наличието на валидно сключена застраховка „Професионална отговорност“ с ответника по обратния иск по застрахователна полица с № 3420140800R00541 с период на действие от 3.09.2014 г. до 2.09.2015 г. /л. 122 от делото на ВРС/.

С определение № 260845 от 14.09.2020 г., съдът, на основание чл. 219, ал. 1 ГПК е конституирал трето лице – помагач на страна на ответника - ЗАД „Булстрад Виена Иншурънс Груп“.

В законоустановения срок от ЗАД „Булстрад Виена Иншурънс Груп“ е депозиран отговор на обратния иск и становище по главния иск. В същия се оспорва предявения иск срещу нотариус А. и се поддържат направените възражения в депозирания писмен отговор от последната. Счита, че по делото липсва активна процесуална легитимация на ищеца, доколкото евентуално такава биха имали собствениците на недвижимия имот. Не оспорва наличието на валидна застраховка „Професионална отговорност“, за която е подписана застрахователна полица с № 3420140800R00541 с период на действие от 3.09.2014 г. до 2.09.2015 г. Счита, че не е налице виновно поведение, осъществено от нотариус А., доколкото твърдените имуществени вреди са следствие на поведение на други лица. Твърди, че не е налице покрит риск по раздел II от ОУ, доколкото не е осъществен фактическия състав на деликтната отговорност, а именно: отсъствието на виновно поведение. Прави възражение за погасяване на исковете по давност, по съображения, че нотариалното удостоверяване е от 11.03.2015 г., а исквата молба, предмет на производството – 12.03.2020 г. Счита за погасен по давност и обратния иск, доколкото са изтекли повече от пет години от настъпването на застрахователното събитие. Оспорва наличието на пряка и дори опосредена причинно-следствена връзка между поведението на нотариуса и настъпването на вредите, доколкото не се установяват конкретни нарушения на изискванията на чл. 25 ЗННД и глава 54 от ГПК, които да водят до нищожност на нотариалното удостоверяване по чл. 590 ГПК. Моли за отхвърляне на исковете.

В друга уточнителна молба от 19.04.2022 г. ищцовото дружество е посочило, че исковите претенции касаят обезщетения за твърдените за извършени от нотариус В.А. нарушения на чл. 25, ал. 3, вр. с чл. 19 ЗННД, свързани с липсата на направени справки в базата данни и фондовете по чл. 19, ал. 2 ЗННД, както и с липсата на проверка дали явилите се пред нея лица са собственици на недвижимите имоти, при извършените от нея нотариални удостоверявания на 11.03.2015 г.

Депозиран е и отговор на уточнението с вх. № 11541 от 16.05.2022 г., от ответника – въззиваем в настоящото производство – нотариус В. ХР. АП.. В същия се сочи, че евентуално претърпените вреди са следствие на други лица, както и че е изпълнила изцяло служебните си задължения при удостоверяване самоличността на явилите се пред нея лица. Позовавайки се на разпоредбата на чл. 580, т. 3 ГПК в редакцията ѝ към тази дата счита, че самоличността на

едно лице се удостоверява с пълното име и единния граждански номер, респ. с лицевата част на документа за самоличност. Сочи, че направената проверка, вкл. на снимките на лицата и положените подписи, не е дала основание за съмнение. За неоснователни намира доводите, че нотариусът не е сравнил снимките, подписите и собственоръчното изписване на имената на явилите се лица. Позовавайки се на чл. 7, ал. 4 от Наредба за служебните архиви на нотариусите и нотариалните кантори, счита, че задължението в записите в общия регистър да се отразяват извършените действия с оглед извършването на достоверни справки за тях, е възникнало едва след влизане в сила на разпоредбата през 2018 г. Сочи, че без наличието на специални знания не би могло да се установи валидността на представените документи за самоличност.

Настоящият съдебен състав, като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбата и отговора, и като взе предвид събрания и приобщен по делото доказателствен материал – в съвкупност и поотделно, на основание чл. 12 и чл. 235, ал. 2 ГПК, приема за установени следните фактически положения:

В производството е безспорно, а и от представените писмени документи се установява, че от страна на нотариус В.А. на 11.03.2015 г. са извършени нотариални удостоверявания на пълномощно с рег. № 111/11.03.2015 г. с удостоверен подпис на лице - упълномощител от името на Р.Ст.П.; пълномощно с рег. № 112/11.03.2015 г. за удостоверение съдържание - упълномощител от името на Р.Ст.П., пълномощно с рег. № 111/11.03.2015 г. за удостоверяване на подпис на лице - упълномощител от името на Г.А.П.; пълномощно с рег. № 112/11.03.2015 г. за удостоверяване на съдържанието - упълномощител от името на Г.А.П.; декларации по чл. 25, т. 8 ЗННД от името на Р.Ст.П. и Г.А.П.; декларации по чл. 264 ДОПК от името на Р.Ст.П. и Г.А.П..

Не се оспорва, че с решение по гр. д. № 3615/2015 г. по описа на Районен съд - Добрич са уважени исквете, предявени от Р. и Г. П. срещу „Дике 5“ ЕООД по чл. 42 ЗЗД, чл. 26, ал. 2 ЗЗД и чл. 108 ЗС. В това производство е прието за установено в отношенията между ищците и ответниците по горепосоченото дело, че упълномощителна сделка с нотариално удостоверяване на подписа с рег. № 111/11.3.2015 г. и с нотариално удостоверявано съдържание рег. № 112/11.3.2015 г, т. I, акт № 3 на нотариус № 244 на НК, с район на действие РС-Варна, е нищожна на основание чл. 26, ал. 2, пр. второ ЗЗД поради липса на съгласие; че договор за продажба сключен на 22.04.2015 г., обективиран в нотариален акт № 172, т. I, рег. № 1486, дело № 115/2015 г. на нотариус с рег. № 177 на НК, с район на действие РС- Добрич, с който Р.П. и Г.П., представлявани от Б.Д.Н. са продали на П.П.Ат. нива с площ от 21,000 дка, представляваща имот №

101026 по плана за земеразделяне на с.Тянево и нива с площ 40,001 дка имот № 103013 по плана за земеразделяне на с. Житница, е относително недействителен на основание чл. 42, ал. 2 ЗЗД поради сключването му от пълномощник без представителна власт, че договор за продажба, сключен на 22.04.2015 г., обективиран в нотариален акт № 173, т. I, рег. № 487, дело № 116/2015 г. на нотариус с рег. № 177 на НК, с район на действие РС-Добрич, с който Р.П. и Г.П., представлявани от пълномощника - Б.Д.Н. са продали на П.Ат. недвижим имот – нива с площ от 38,998 дка, представляваща имот № 151013 по плана за земеразделяне в землището на с.Тянево, община Добрич, е относително недействителен, на основание чл. 42, ал. 2 ЗЗД поради сключването му от пълномощник без представителна власт. Със същото решение е уважен и ревандикационният иск, предявен срещу „Дике 5“ ЕООД за нивата от 38,998 дка, съставляваща имот № 151013, в землището на с. Тянево, община Добрич.

В настоящото производство, към доказателствения материал по делото е приобщено цялото производство по гр. д. № 3615/2015 г. по описа на Районен съд – Добрич. От същото се установява, че с определение от 26.02.2016 г. на страната на ответника „Дике 5“ ЕООД е конституирана като трето лице – помагач – нотариус В.А. /л. 112 от делото на ДРС/. Същата е била конституираната като трето лице – помагач и на страна на другия ответник „Омега Агро Инвест“ ЕООД. Във възражение от 1.03.2016 г. нотариус А. посочва, че е направила задължителни проверки на явилите се лица, като при сравнение е установила наличие на пълно съвпадение на три имена, постоянен адрес, ЕГН и снимки. В проведеното о. с. з. от 27.10.2016 г. по реда на чл. 176 ГПК са поставени въпроси към третото лице –помагач – нотариус В.А. /л. 394 от делото на ДРС/. На поставения въпрос от страна на съда какво процесуално действие е извършил нотариусът на 11.03.2015 г., последната е посочила, че пред нея са се явили лица с редовни лични карти, както и че е направила справка в НБД „Население“. Твърди, че е установила съответствие на данните от тази справка с тези в пълномощното. Сочил, че пред нея към 16.00 ч. са се явили Р.П. и Г.П., които е разпознала и като лица, присъстващи в о. с. з., доколкото лицата, които са се явили пред нея били подобни по външни белези. Посочила е, че е сравнила снимките на личните карти с образите на лицата, които са се явили пред нея. Изложила е, че са се явили в края на работното време, както и че при подобен случай е могла да извърши повече справки, следствие на което е една и съща лична карта със сменяемост на името е използвана на три пъти. Посочила е, че не е забелязала нищо особено в документите им за самоличност.

В производството са представени нотариален акт № 172, том I, рег. № 1486, дело № 115 от 2015 г., по силата, на който Б.Н. като пълномощник на Р.П. и Г.П. продава на П.П.Ат. нива с площ от 21 дка, имот № 1010206, находящ се в с. Тянево, община Добрич, както и нива с площ от 10.001 дка, имот № 103013, находящ се в с. Житница, община Добрич. Видно от нотариален акт № 173, том I, рег. № 1486, дело № 116 от 2015 г., Б.Н. като

пълномощник на Р.П. и Г.П. продава на П.П.Ат. нива с площ от 38,998 дка, имот № 151013, находящ се в с. Тянево, община Добрич. Впоследствие с нотариален акт № 100, том IV, рег. № 3002, дело № 427 от 2015 г., П.П.Ат. продава на Д.Г. Д. последния, недвижим имот, който е закупила от Р. и Г. П., чрез пълномощника им Б.Н.. По силата на приложения нотариален акт № 182, том XXI, дело № 4025/2015 г., „Дике 5“ ЕООД закупува от Д.Г. Д. същия недвижим имот, представляващ нива с площ от 38,998 дка, имот № 151013, находящ се в с. Тянево, община Добрич срещу заплатена продажна цена в размер на 7000 лева /л. 49 от делото на ВРС/.

Във въззивното производство, след предоставена възможност от страна на съда на нотариус А., във връзка с доказателствената тежест на страната, към доказателствения материал са приобщени и заверени за вярност писмени документи, а именно: два броя справки от НБД – Население на Г.А.П., ЕГН: ***** и на Р.Ст.П., ЕГН: *****, както и такива от на същите лица от същите дати от Националния автоматизиран информационен фонд българските лични документи – „Национален регистър на българските лични документи“. От съдържанието на същите се установява, че нотариус А. е извършила сочените справки в регистрите.

От представените заверени копия на застрахователна полица № *****R00317 от 2.09.2019 г.; застрахователна полица № 3420180800R00416 от 2.09.2018 г.; застрахователна полица № 3420170800R00479 от 1.09.2017 г.; застрахователна полица № 3420160800R00483 от 30.08.2016 г.; застрахователна полица № 3420150800R00466 от 25.08.2015 г.; застрахователна полица № 3420140800R00541 от 29.08.2014 г. се установява, че нотариус А. е сключила застраховка „Професионална отговорност“ със ЗАД „Булстрад Виена Иншурънс Груп“, включващи и датата на извършване на процесните нотариални удостоверявания. Приложени са и два броя уведомления уведомление вх. № 0204 от 8.02.2016 г. и изх. № 20 от 20.07.2020 г. от нотариус А. до ЗАД „Булстрад Виена Иншурънс Груп“ относно производствата по гр. д. № 3605/2015 г. по описа на Районен съд – Добрич, както и по отношения на настоящото производство.

От приложеното влязло в сила решение по гр. д. № 4507/2019 г. по описа на Районен съд – Добрич, се установява, че „Дике 5“ ЕООД е осъдено да заплати на Р.П. и Г.П. общата сума в размер на 14349,31 лв. представляваща обезщетение за ползването без основание на имот № 73818.151.13, находящ се в село Тянево, община Добрич, представляващ нива с площ о 38,998 дка, за периода от 10.10.2015 г. до 1.10.2019 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на иска – 19.11.2020 г. до окончателното изплащане, на основание чл. 59 ЗЗД, вр. чл. 86 ЗЗД.

В първоинстанционното производство е назначена съдебно-почеркова експертиза, заключението, по която съдът кредитира като обективно,

компетентно дадено, съответстващо на останалия събран доказателствен материал и неоспорено от страните. От същото се установява, че подписите при всички нотариални удостоверявания, а именно: пълномощно с рег. № 112/11.03.2015 г., пълномощно с рег. № 111/11.03.2015 г.; декларации по чл. 25, т. 8 ЗННД и декларации по чл. 264 ДОПК, извършени от нотариус А. на 11.03.2015 г., на база на които впоследствие са били извършени поредица от прехвърлителни сделки, не са били на лицата, сочени като техни автори – Р.П. и Г.П..

От проведеното по делото о. з. з. вещото лице е заявило, че е безспорно, че подписите не са на лицата, сочени като техни автори. Уточнило е, че подписите наподобяват действителните подписи, както и че има старание подписите да бъдат идентични във всички документи. Предвид практиката си, експертът е посочил, че е участвал при извършването на десетки такива експертизи, по отношение на използвани пластики на едни лица, заличаване на имената им и снимката с коректор, след което върху фолио са отпечатвали на лицето, което ще се яви пред нотариуса с данните на лицето, което всъщност притежава имущество или автомобил или някаква друга вещ, поради което било трудно можело от неспециалист да се установи измамата .

В първоинстанционното производство е назначена и съдебно-счетоводна експертиза. От заключението по същата се установява, че за периода 2015 г.- 2018 г. „Дике 5“ ЕООД не е отчело приходи по договора за аренда сключен с „Аспи“ ЕООД, както и че за 2019 г. няма никакви данни. Вещото лице е посочило, че единственият приход който е отчело дружеството е от продажбата на земеделска земя през 2016 г.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, настоящият състав на съда достигна до следните правни изводи:

Жалбата, инициирала настоящото въззивно произнасяне, е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съобразно служебно извършената проверка по чл. 269 ГПК, съдът намира, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо, като при преценка за правилността му следва да се съобразят посочените в жалбата оплаквания.

Предявените искиове намират правното си основание в разпоредбите на чл. 73, ал. 1 ЗННД, вр. чл. 45 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, а по обратния иск – чл. 229 КЗ (отм.), сега чл. 435 КЗ, в сила от 1.01.2016 г. /обн., ДВ, бр. 102 от 29.12.2015 г., в сила от 1.01.2016 г./.

Предпоставките за уважаване на иска по чл. 73, ал. 1 ЗННД са общите предпоставки по чл. 45 ЗЗД, но следва да се има предвид, че ЗННД ограничава отговорността на нотариуса в две направления: първо, следва да се касае до нарушения на установените в раздел II от ЗННД задължения и

второ ограничение, отговорността е лимитирана до удостоверения материален интерес. Ето защо, за уважаване на предявения иск ищецът следва да докаже кумулативното наличие на всички предпоставки от сложния ФС: 1/. противоправно поведение от страна на нотариуса касателно задълженията му по раздел II ЗННД; 2/. вреда, както и 3/. причинно-следствена връзка между поведението и вредата, като наличието на вина се предполага, по аргумент от чл. 45, ал. 2 ЗЗД /така Решение № 105 от 6.07.2017 г. на ВКС по гр. д. № 2604/2016 г., IV г. о., ГК/.

При удостоверяване на подпис и съдържание върху частен документ, какъвто е пълномощното и процесните декларации се прилагат чл. 578, ал. 4 и 5, чл. 579, ал. 2 и чл. 582 – 585 ГПК. В чл. 578, ал. 4 от ГПК, към който препраща чл. 589, ал. 2 ГПК, е регламентирано, че лицата или техните пълномощници, чиито изявления се съдържат в проекта, трябва да се явят лично пред нотариуса, който преди да издаде акта, проверява самоличността, дееспособността и представителната власт на явилите се пред него лица. Самоличността на непознатите на нотариуса лица се установява с документ за самоличност /чл. 578, ал. 5 ГПК/. В чл. 580, т. 3 ГПК в редакцията ѝ в сила от 30.05.2008 г., е предвидено, че нотариалният акт съдържа пълното име, единния граждански номер на лицата, които участват в производството, както и номера, датата, мястото и органа на издаване на техния документ за самоличност. При проверка на самоличността на явилите се пред него лица, чиито подпис и изявление удостоверява, нотариусът е задължен да констатира дали идентификационните белези на съответното лице отговарят на тези по представения документ за самоличност, съответствието на вписаните в документа данни – съвпада ли датата на раждане с посочения в личната карта единен граждански номер, срока на валидност на документа.

В производството не се оспорва направата на проверка от страна на нотариуса на представените му документи за самоличност от формална страна. Също така, следва да бъде съобразено и обстоятелството, че попълнените данни в пълномощните и декларациите, относно индивидуализиращите белези като имена, ЕГН, номер на лична карта, валидност и орган на издаване, напълно съответстват на действителните данни на сочените като упълномощители-лица. Отделно от това изпълнено е и изискването по чл. 589, ал. 2 ГПК за собственоръчно изписване на трите имена на упълномощителите пред нотариуса. Затова и следва да се приеме, че не е налице неполагане на необходимата грижа по повод установяване на самоличността на явилите се лица, доколкото представените документи за самоличност като редовни от външна страна.

Също така, обстоятелството, че нотариус А. е удостоверила самоличността на лицата, представили се за Р. и Г. П., въз основа на представените от същите лични карти, които не са „нередовен български

личен документ“ по смисъла на § 1, т. 2 от ДР на ЗБЛД, но подписът на пълномощното не принадлежи на лицето, сочено за упълномощител, не дава основание да се направи категорично заключение за наличие на противоправно поведение от страна на нотариуса. Не се доказва създадената у последната невярна представа за самоличността на явилите се пред него лица, да се дължи на неизпълнение или небрежно изпълнение на неговите служебни задължения и допуснати пропуски при идентификацията на мнимите пълномощници. В разглеждания случай, не се твърди и доказва, предоставените лични документи да са съдържали такива съществени недостатъци, установими при външен преглед на документа, които всеки нотариус следва да установи в рамките на дължимата грижа.

Отделно от това, от заключението по назначената съдебно-почеркова експертиза, което съдът кредитира като обективно, компетентно дадено, съответстващо на останалия събрания доказателствен материал, безпротиворечиво се установява, че подписите, положени под удостоверените документи от страна на нотариус А., не са положени от лицата, сочени като техни автори - Р.П. и Г.П.. Експертът изрично в о. с. з. е посочил, че е налице старание за имитиране на подписите на лицата, че положените подписи наподобяват тези на действителните лица, както и че при липсата на специални знания много трудно би могла са бъде установена измамата. Затова и следва да се приеме, че нотариус А. е била в обективна невъзможност да установи, че представените ѝ документи за самоличност са неистински.

Съгласно разпоредбата на чл. 25, ал. 1 от раздел II на ЗННД, нотариусът е длъжен да опазва правата и интересите на страните, да ги упътва да изяснява тяхната воля и фактическото положение, да ги запознае ясно и недвусмислено с правните последици и да не допуска пропуски и бавност в работата, които биха довели до накърняване на техните права. Според разпоредбата на чл. 25, ал. 3 ЗННД /обн. ДВ бр. 82/2009 г. в сила от 1.01.2010 г./, при всички нотариални удостоверявания във връзка с учредяване, промяна или прекратяване на права върху имот нотариусът е длъжен да направи справка в база данни и фондовете по чл. 19, ал. 2 ЗННД - Национален автоматизиран информационен фонд българските лични документи – „Национален регистър на българските лични документи“, при условия и ред, определен с акт на МС.

В разглеждания случай, „Дике 5“ ЕООД е навело твърдения, че нотариус А. е извършила нарушения на чл. 25, ал. 3, вр. с чл. 19 ЗННД, доколкото не е направила справки в базата данни и фондовете по чл. 19, ал. 2 ЗННД, както и с липсата на проверка дали явилите се пред нея лица са собственици на недвижимите имоти, при извършените от нея нотариални удостоверявания. Нотариус А. е посочила изрично, че е изпълнила задълженията си да направи справки, като е представила и два броя справки от НБД – „Население“, както и справки от Националния автоматизиран информационен фонд българските лични документи – „Национален регистър

на българските лични документи“ на Г.А.П. и на Р.Ст.П..

С цел спазване на разпоредбата на чл. 572, предл. 2 ГПК, а именно удостоверяване на личните изявления на явилите се пред него лица, Държавата е осигурила достъп на нотариусите до НБД „Население“ към МРРБ, както и в Национален автоматизиран информационен фонд българските лични документи – „Национален регистър на българските лични документи“. От представените и неоспорени в настоящото производство четири броя справки от НБД – „Население“ и от Национален автоматизиран информационен фонд българските лични документи – „Национален регистър на българските лични документи“ на Г.А.П. и на Р.Ст.П., би могъл да се направи извод, че нотариус А. е изпълнила служебните си задължения, вменени ѝ по чл.25, ал. 3, вр. с чл. 19, ал. 2 ЗННД.

Горният извод остава непроменен от отговорите на поставените към нотариус А. въпроси по реда на чл. 176 ГПК в по гр. д. № 3615/2015 г. по описа на Районен съд – Добрич. Същата в качеството на трето лице – помагач е посочила, че на 11.03.2015 г. в края на работното ѝ време около 16.00 ч. в кантората ѝ са се явили Р.П. и Г.П., както и че е извършила справка в НБД – „Население“, като при други подобни случаи, при повече справки е успявала да установи измамата. При отговорите си нотариусът изрично не признава неизгоден за страната факт, който да представлява извънсъдебно признание, което да бъде ценено с оглед на съвкупността на събрания в настоящото производство доказателствен материал. Ето защо, неоснователни се явяват доводите на въззивното дружество в насока за установяване на нарушението на служебните задължения от производството по гр. д. № 3615/2015 г. по описа на Районен съд – Добрич. Отделно от това, следва да бъде посочено, че в предходното производство не е формирана сила на пресъдено нещо относно твърдените в настоящото производство нарушения, извършени от нотариуса, доколкото предмет на същото производство са били други претенции.

На следващо място, следва да бъде съобразена разпоредбата на чл. 7, ал. 4 от Наредба № 32 за служебните архиви на нотариусите и нотариалните кантори, в сила от 24.04.2018 г. предвиждаща едва занапред задължение на нотариусите да отразяват извършването на достоверни справки за тях. Същата не е била в сила към момента на нотариалните удостоверявания през 2015 г., поради което се явява неприложима. Нещо, повече едва с приемането на ЗМИП, обн., ДВ, бр. 27 от 27.03.2018 г. е законопредвидено задължение на нотариусите при идентифициране на физическите лица да се извършва чрез представяне на официален документ за самоличност и снемане на копие от него /по аргумент от чл. 53 ЗМИП/. Ето защо, нотариус А. не е била задължена да съхранява копие от представените ѝ лични карти на явилите се през 2015 г. лица по повод на процесните нотариални удостоверявания.

С оглед на всичко гореизложено, не може да се установи, дали явилите се лица са с коренно различни външни белези, респ. дали дори справките от НБД и фондовете, биха спомогнали за съпоставката дали при внимателна

грижа би се достигнало до извод за наличие на осъществените измамливи действия. Нещо повече, изрично в о. с. з. по гр. д. № 3615/2015 г. по описа на Районен съд – Добрич, нотариус А. е разпознала Р. и Г. П., като явилите се пред нея лица на 11.03.2015 г. Длъжностното лице е посочило, че са се явили две лица едното, от което по-младо, другото по-възрастно, които по външни белези – овали на лицето и други белези приличали на явилите се лица в нотариалната кантора. Също, така в справките не се съдържа изображение на подписите на физическите лица, а и при наличие на установеното от вещото лице по съдебно-почерковата експертиза, старание за имитиране, следва да се приеме, че положените подписи от мнимите упълномощители, не биха могли да бъдат различени от лице, непритежаващо специални умения.

Вън от горното и само за пълнота на изложението, следва да се посочи, че не следва да бъдат кредитирани доводите на въззивника в насока за неизпълнение на служебните задължения поради липсата на направа на проверка дали явилите се лица пред нотариуса са собственици на недвижимите имоти. Подобна проверка съгласно чл. 586, ал. 1 ГПК е присъща при изготвянето на нотариалния акт, по силата, на който настъпва самото разпореждане. Отделно от това, законопредвидената проверка има предвид нотариуса да се увери дали от представените от праводателя документи може да се направи извод, че е собственик на имота и са спазени особените изисквания на закона, доколкото процесните удостоверявания касаят единствено упълномощаване, във връзка, с което не се изисква представяне на документи, които от формална страна да легитимират упълномощителите като собственици на недвижимите имоти, предмет на овластяването.

Ето защо, следва да се приеме, че не е доказано наличието на първия от кумулативните елементи от фактическия състав на иска, а именно твърдяното противоправно поведение, изразяващо се в неизпълнение на служебните задължения на нотариус А., поради което не е необходимо изследване и на останалите елементи от фактическия състав на иска, както и наведените оплаквания на въззивника във връзка с възприетото отсъствие на тези елементи от страна на първоинстанционния съд.

При липса на обективния елемент от фактическия състав на деликтната отговорност – противоправно деяние, не е налице и субективният елемент – вината, която съобразно чл. 45, ал. 2 ЗЗД се презюмира.

Вън от горното и само за пълнота на изложението, следва да се посочи, че както се изясни според разпоредбата на чл. 73, ал. 1 ЗННД нотариусът носи имуществена отговорност за вредите, които са причинени от виновното неизпълнение на неговите задължения до размера на удостоверения материален интерес, без законът да поставя допълнителни изисквания, като предпоставки за успешното провеждане на иска по чл. 73 ЗННД, т. е. искът не е субсидиарен и не зависи от възможността купувачът да бъде репариран за претърпените материални вреди по друг начин и от друго лице /в този смисъл

Определение № 892 от 5.12.2019 г. на ВКС по гр. д. № 2125/2019 г., IV г. о., ГК/. Ето защо, ирелеванти се явяват доводите за наличие на облаги от арендни плащания, получавани от „Дике 5“ ЕООД. Последните биха имали отношение към облигационните претенции между действителните собственици, които евентуално биха били лишени от получаването на доход от недвижимия си имот. Последните нямат касателство по повод на претенцията, предмет на настоящото производство, предявена за заплащане на обезщетение за вреди, причинени от нотариус А. при осъществяване на нотариалните удостоверявания. Ето защо, настоящият съдебен състав намира, че не следва да се обсъжда заключението по съдебно-счетоводната експертиза, от което се установява, че „Дике 5“ ЕООД не е получавало доходи от аренда, както и решението по гр. д. № 4507/2019 г. по описа на Районен съд – Добрич, доколкото последното не формира сила на пресъдено нещо между страните, предмет на настоящия спор, поради липсата на субективен индентитет.

Предвид неоснователността на иска за главницата, неоснователен се явява и предявения акцесорен иск за заплащане на обезщетение за законната лихва за забава върху главницата за периода от 11.03.2017 г. до датата на исковата молба – 11.03.2020 г. в размер на 2133.06 лева.

Съобразно възприетото по-горе, не са налице основания за произнасяне по наведеното възражение за погасяване на исковите по давност с изтичане на общата петгодишна давност, считано от 11.03.2015 г. до датата на предявяване на иска 11.03.2020 г., респ. специалната такава по повод на лихвата, считано от 11.03.2017 г. до датата на исковата молба. Независимо от горното, следва да се посочи, че към момента на предявяване на иска, съобразно представената в производството товарителница, не е изтекла общата петгодишна давност по чл. 110 ЗЗД, както и тази по чл. 111 ЗЗД.

Предвид изхода от спора, следва да се приеме, че не се е сбъднало условието за произнасяне по предявения в условията на евентуалност обратен иск по реда на чл. 219, ал. 3 ГПК от страна на нотариуса против третото лице – помагач - ЗАД „Булстрад Виена Иншурънс Груп“. Този извод следва от обстоятелството, че уважаването на главния иск се явява една от предпоставките за разглеждане на евентуалния, наред със специфичните за същия предпоставки.

С оглед на горното, първоинстанционното решение се явява правилно като краен резултат, макар и по различни съображения и като такова следва да бъде потвърдено.

По разноските:

При този изход от спора, разноси се дължат в полза на въззиваемата. Същата претендира заплащането на адвокатско възнаграждение от 700 лева. Размерът незначително надвишава минималния такъв по чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения от 680 лева. Ето защо, с оглед правната и фактическа

сложност на спора, в полза на въззиваемата следва да бъдат присъдени съдебно-деловодни разноски в размер на 700 лева, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 262945 от 13.12.2021 г., постановено по гр. д. № 3475/2020 г. по описа на Районен съд – Варна.

ОСЪЖДА на „Дике 5” ЕООД, ЕИК: 203717646, със седалище и адрес на управление: област Добрич, община Добрич, с. Камен 9425, ул. „Трета” № 13 да заплати на нотариус В. ХР. АП., нотариус с рег. № 244 по описа на НК и район на действие РС-Варна: гр. Варна, ул. „Драгоман” 25, ет. 1, офис 2 сумата от **700 лева /седемстотин лева/**, представляваща съдебно-деловодни разноски за настоящото производство, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК.

Решението е постановено при участието на трето лице – помагач на страната на ответника – ЗАД „Булстрад Виена Иншурънс Груп“, ЕИК: 000694286.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните по реда на чл. 280, ал. 1, респ. ал. 2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____